

[Udenrigsministeren.]

både gennem den erklæring, som statsministeren fremsatte umiddelbart efter det finske forslags offentliggørelse, og gennem mine udtalelser her i tinget under debatten forleden dag, den 29. maj 1969, gjort det klart, at vi støtter den tanke, at USA og Canada bør deltage og bør deltage fra begyndelsen.

Vedrørende spørgsmålet om den tyske repræsentation eller mere præcist — for det var jo det, spørgsmålet gik på — Østtysklands eventuelle deltagelse, vil jeg gerne sige, at udgangspunktet for en senere stillingtagen til dette problem må være den ikke-ankendelsespolitik, som Danmark ikke blot i lighed med andre NATO-lande, men fortsat i lighed med det altovervejende flertal af alle lande i verden fører over for Østtyskland. Den ordning, der må findes på spørgsmålet om østtysk deltagelse, må være en sådan, at denne ikke-ankendelsespolitik ikke præjudiceres. Nærmere stillingtagen til problemet er vist for Danmark så lidt som for langt de fleste andre lande ikke mulig i øjeblikket.

Endelig var der spørgsmålet, om det ikke var værd at overveje, om Danmark sammen med andre nordiske lande kunne anerkende Biafra. Ved overvejelse af anerkendelse af nye stater har man fra dansk side altid taget udgangspunkt i de betingelser, som folkeretten opstiller, for at en ny stat kan blive et folkeretligt subjekt. Disse betingelser er, at der foreligger et politisk organiseret samfund på et klart afgrænset territorium under ledelse af en regering, der effektivt udøver sin myndighed, og at dette sker uafhængigt af ydre kontrol fra andre staters side. Alle disse betingelser kan næppe siges at være opfyldt for Biafras vedkommende. Såfremt disse betingelser i øvrigt måtte være opfyldt, er det fast praksis fra dansk side at vente med anerkendelse, indtil hovedparten af landene i den region, som den nye stat geografisk tilhører, samt stormagterne har anerkendt den nye stat. Det ærede medlem sagde, at en række afrikanske lande havde anerkendt Biafra. Sagen er, at kun

nogle ganske enkelte, nemlig fire afrikanske lande, har anerkendt Biafra, og ingen af stormagterne har foretaget en anerkendelse. Dansk anerkendelsespraksis er således baseret på faktiske omstændigheder; der indgår ikke i vore overvejelser nogen moralsk-politisk vurdering, sådan som det er tilfældet for nogle landes vedkommende. Vi skal ikke bruge vor anerkendelse til at støtte den ene eller modarbejde den anden part i en konflikt.

Jeg tilføjer et andet synspunkt, nemlig det, at hvis man fortsat vil give det humanitære hjælpearbejde højeste prioritet — og det er regeringens hensigt — må der vises tilbageholdenhed med politiske initiativer. De seneste begivenheder, den meget kraftige nigerianske reaktion over for Sverige og svensk deltagelse i det humanitære hjælpearbejde som følge af von Rosenincidentet og nedskydningen af det svenske Røde Kors-fly, forekommer mig klart at vise, at et eventuelt politisk udspil omgående vil bevirke, at der vil blive lagt afgørende hindringer i vejen for den videre danske deltagelse i det humanitære hjælpearbejde. Et dagblad skrev i går, at vi burde anerkende Biafra, for det ville ikke koste noget. Jeg er alvorligt bange for, at det ville koste noget, måske livet for mange tusinde børn og voksne, som måske ikke længere ville kunne få den hjælp, som der nu er mulighed for at bringe frem.

Den fg. finansminister (*Ninn-Hansen*): Først og fremmest vil jeg gerne takke for den tilslutning, der fra næsten alle sider er givet til tillægsbevillingslovforslaget. De kritiske bemærkninger, der er fremført fra oppositionens side, kunne måske få nogen til at tro, at man ikke giver tilslutning til det lovforslag, denne forhandling drejer sig om, men jeg forstår, at denne tilslutning bliver givet; man er enig i dette forslag, bortset fra de punkter, der blev stemt om ved anden behandling.

Hr. Per Hækkerup mente, at regeringen var kommet ind på en siksakpolitik, en